

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 330

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

2 października 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 330/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 330/02	Sprawa C-261/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 marca 2017 r. w sprawie T-889/16, Ccc Event Management GmbH/Sąd Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 maja 2017 r. przez Ccc Event Management GmbH	2
2017/C 330/03	Sprawa C-327/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 23 marca 2017 r. w sprawie T-239/15, Cryo-Save AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 31 maja 2017 r. przez Cryo-Save AG	2
2017/C 330/04	Sprawa C-344/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Torino (Włochy) w dniu 9 czerwca 2017 r. – IJDF Italy Srl/Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando	3
2017/C 330/05	Sprawa C-350/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 czerwca 2017 r. – Mobit Soc.cons.arl/Regione Toscana	4
2017/C 330/06	Sprawa C-351/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 czerwca 2017 r. – Autolinee Toscane SpA/Mobit Soc.cons.arl	5

PL

2017/C 330/07	Sprawa C-375/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 21 czerwca 2017 r. – Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd/Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli	5
2017/C 330/08	Sprawa C-412/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 10 lipca 2017 r. – Bundesrepublik Deutschland/Touring Tours und Travel GmbH	6
2017/C 330/09	Sprawa C-444/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 21 lipca 2017 r. – Préfet des Pyrénées-Orientales/Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de Montpellier	7
2017/C 330/10	Sprawa C-449/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 26 lipca 2017 r. – A & G Fahrschul-Akademie GmbH/Finanzamt Wolfenbüttel	8
2017/C 330/11	Sprawa C-451/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Wielkie Tyrnowo (Bułgaria) w dniu 27 lipca 2017 r. – „Walltopia” AD/Direktor na Teritorialna direkcija na Nacionalnata agencija za prihodite – Wielkie Tyrnowo	9
2017/C 330/12	Sprawa C-465/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Falck Rettungsdienste GmbH, Falck A/S/Stadt Solingen	9
Sąd		
2017/C 330/13	Sprawa T-454/17: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – „Pro NGO!”/Komisja	11
2017/C 330/14	Sprawa T-463/17: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2017 r. – Raise Conseil/EUIPO – Raizers (RAISE)	11
2017/C 330/15	Sprawa T-472/17: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2017 r. – Wilhelm Sihn jr./EUIPO – in-edit (Camele'on.)	12
2017/C 330/16	Sprawa T-482/17: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Comercial Vascongada Recalde/Komisja Europejska i SRB	13
2017/C 330/17	Sprawa T-483/17: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – García Suárez i in./Komisja Europejska i SRB	13
2017/C 330/18	Sprawa T-484/17: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2017 r. – Fidesban, SA i in./SRB	14
2017/C 330/19	Sprawa T-491/17: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2017 r. – Opere Pie d'Onigo/Komisja	14
2017/C 330/20	Sprawa T-497/17: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Manuel Alfonso Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i SRB	15
2017/C 330/21	Sprawa T-498/17: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Álvarez de Linera Granda/Komisja Europejska i SRB	16
2017/C 330/22	Sprawa T-499/17: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Esfera Capital Agencia de Valores/Komisja Europejska i SRB	17
2017/C 330/23	Sprawa T-533/17: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2017 r. – Next design+produktion/EUIPO – Nanu-Nana Joachim Hoepp (nuuna)	18

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 330/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 318 z 25.9.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 309 z 18.9.2017

Dz.U. C 300 z 11.9.2017

Dz.U. C 293 z 4.9.2017

Dz.U. C 283 z 28.8.2017

Dz.U. C 277 z 21.8.2017

Dz.U. C 269 z 14.8.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 marca 2017 r. w sprawie T-889/16, Ccc Event Management GmbH/Sąd Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 maja 2017 r. przez Ccc Event Management GmbH

(Sprawa C-261/17 P)

(2017/C 330/02)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnosząca odwołanie: Ccc Event Management GmbH (przedstawiciel: A. Schuster, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Sąd Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) oddalił odwołanie i postanowił, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 23 marca 2017 r. w sprawie T-239/15, Cryo-Save AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 31 maja 2017 r. przez Cryo-Save AG

(Sprawa C-327/17 P)

(2017/C 330/03)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnosząca odwołanie: Cryo-Save AG (przedstawiciel: C. Onken, Rechtsanwältin)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie T-239/15;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi jeden zarzut, mianowicie naruszenie art. 64 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾, zasady 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽²⁾ w związku z art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasadami 37 i 39 rozporządzenia nr 2868/95, art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. Naruszenie polega na tym, że Sąd uznał za niedopuszczalny pierwszy zarzut skarżącej, będącej w niniejszym postępowaniu wnoszącą odwołanie.

W zarzucie pierwszym skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, powoływała się na niedopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do jej unijnego znaku towarowego. W uzasadnieniu podnosiła, że wniosek nie był wystarczająco uzasadniony wbrew art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasadzie 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95.

Sąd orzekł, że pierwszy zarzut skarżącej, będącej wnoszącą odwołanie, nie jest dopuszczalny, ponieważ skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, nie podniosła w postępowaniu przed Izba Odwoławczą naruszenia wymogów formalnych z art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95, badanie odwołania było ograniczone do badania rzeczywistego używania, a Izba Odwoławcza z tego względu nie była w sposób konieczny zobowiązana do zbadania kwestii prawidłowości wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku. Badanie zarzutu pierwszego przez Sąd byłoby jego zdaniem równoznaczne z rozszerzeniem ram faktycznych i prawnych, którymi zajmowała się Izba Odwoławcza.

Przeciwko temu zwraca się skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, podnosząc argument, że dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia stanowi wstępny wymóg orzeczenia co do istoty, który strona pozwana jest zobowiązana badać z urzędu w każdym stadium postępowania (art. 76 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, zasada 39 ust. 1, zasada 40 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95). Z tego względu nie ma znaczenia, czy skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, poruszyła konkretnie kwestię dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku przed Izba Odwoławczą.

Ponadto Wydział Unieważnień EUIPO z urzędu zbadał dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku i wyraźnie uznał za spełnione warunki art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 37 rozporządzenia nr 2868/95. Uznana w orzecznictwie Sądu zasada funkcjonalnej ciągłości wymaga pełnej kontroli przez Izbę Odwoławczą decyzji Wydziału Unieważnień, w tym oceny dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku. Na poparcie swojego poglądu skarżąca powołuje się między innymi na orzecznictwo Sądu w sprawach KLEENCARE, wyrok z dnia 23 września 2003 r., T-308/01, pkt 24–26, 28, 29, 32⁽³⁾; HOOLIGAN, wyrok z dnia 1 lutego 2005 r., T-57/03, pkt 22, 25⁽⁴⁾).

Wreszcie skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, jak najbardziej zakwestionowała dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku, choć innymi słowami, zarówno w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień, jaki i przed Wydziałem Sprzeciwów.

Z wszystkich trzech wymienionych powodów kwestia dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku była częścią ram faktycznych i prawnych postępowania przed Izba Odwoławczą. Badanie dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku przez Sąd nie wykroczyło poza te ramy. W tym zakresie zarzut niedopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku różni się od powołania się na nowe podstawy wygaśnięcia lub unieważnienia lub od złożonego po terminie żądania dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1995, L 303, s. 1.

⁽³⁾ ECLI:EU:T:2003:241.

⁽⁴⁾ ECLI:EU:T:2005:29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Torino (Włochy) w dniu 9 czerwca 2017 r. – IJDF Italy Srl/Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

(Sprawa C-344/17)

(2017/C 330/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IJDF Italy Srl

Strona pozwana: Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 93/13/EWG⁽¹⁾, art. 19 ust. 1 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który w przypadku spraw pozostających ze sobą w związku, a w szczególności w przypadku powództwa gwarancyjnego związanego z postępowaniem głównym, przewiduje ich łączne rozpatrzenie przez ten sam sąd, nawet jeżeli na skutek tego przepisu jurysdykcja związana z powództwem gwarancyjnym należy do sądu innego niż sąd miejsca zameldowania lub zamieszkania konsumenta, a także jego adresu do doręczeń?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 12 czerwca 2017 r. – Mobit Soc.cons.arl/Regione Toscana**

(Sprawa C-350/17)

(2017/C 330/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Mobit Soc.cons.arl

Druga strona postępowania: Regione Toscana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ (zwłaszcza w odniesieniu do zawartego w lit. b) i d) zakazu udziału przez podmiot wewnętrzny w przetargach organizowanych poza terytorium właściwego organu lokalnego), powinien być stosowany także do zamówień udzielonych przed wejściem w życie tego rozporządzenia?
- 2) Czy pojęcie „podmiot wewnętrzny” – zgodnie z tym rozporządzeniem i ewentualnie per analogiam z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym świadczenia usług in house [in house providing] – może obejmować podmiot prawa publicznego posiadający osobowość prawną, któremu organy państwowe udzieliły bezpośrednio zamówienia na świadczenie lokalnych usług transportowych, w sytuacji, gdy pod względem organizacyjnym i w zakresie kontroli pozostaje on w bezpośrednim związku z tym organem i którego kapitał zakładowy znajduje się w posiadaniu tego państwa (w całości lub częściowo – razem z innymi podmiotami publicznymi)?
- 3) Czy w przypadku bezpośredniego udzielenia zamówienia na usługi objęte zakresem stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1370/2007, fakt, że po udzieleniu zamówienia wspomniany wyżej organ państwowy tworzy organ administracji publicznej posiadający uprawnienia organizacyjne w zakresie rozpatrywanych usług (przy czym państwo zachowuje wyłączne uprawnienie do przyznania koncesji), niepełniący żadnej „analogicznej kontroli” nad podmiotem, któremu bezpośrednio udzielono zamówienia na świadczenie usług, jest okolicznością wyłączającą stosowanie art. 5 ust. 2 rozporządzenia do udzielenia rozpatrywanego zamówienia?
- 4) W sytuacji gdy pierwotna data wygaśnięcia umowy zawartej w wyniku bezpośredniego udzielenia zamówienia, przekracza okres trzydziestoletni, upływający z dniem 3 grudnia 2039 r. [bieg terminu od daty wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007], czy powoduje to niezgodność udzielenia zamówienia z zasadami, o których mowa w art. 5 w związku z art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia, czy też należy automatycznie uznać, że tę nieprawidłowość konwaliduje, ze wszelkimi skutkami prawnymi, dorozumiane ograniczenie umowy „z mocy prawa” (art. 8 ust. 3 akapit drugi) do tego trzydziestoletniego terminu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 12 czerwca 2017 r. – Autolinee Toscane SpA/Mobit Soc.cons.arl**

(Sprawa C-351/17)

(2017/C 330/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autolinee Toscane SpA

Strona pozwana: Mobit Soc.cons.arl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ⁽¹⁾ (zwłaszcza w odniesieniu do zawartego w lit. b) i d) zakazu udziału przez podmiot wewnętrzny w przetargach organizowanych poza terytorium właściwego organu lokalnego), powinien być stosowany także do zamówień udzielonych przed wejściem w życie tego rozporządzenia?
- 2) Czy pojęcie „podmiot wewnętrzny” – zgodnie z tym rozporządzeniem i ewentualnie per analogiam z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym świadczenia usług in house [in house providing] – może obejmować podmiot prawa publicznego posiadający osobowość prawną, któremu organy państwowe udzieliły bezpośrednio zamówienia na świadczenie lokalnych usług transportowych, w sytuacji, gdy pod względem organizacyjnym i w zakresie kontroli pozostaje on w bezpośrednim związku z tym organem i którego kapitał zakładowy znajduje się w posiadaniu tego państwa (w całości lub częściowo – razem z innymi podmiotami publicznymi)?
- 3) Czy w przypadku bezpośredniego udzielenia zamówienia na usługi objęte zakresem stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1370/2007, fakt, że po udzieleniu zamówienia wspomniany wyżej organ państwowy tworzy organ administracji publicznej posiadający uprawnienia organizacyjne w zakresie rozpatrywanych usług (przy czym państwo zachowuje wyłączne uprawnienie do przyznania koncesji), niepełniący żadnej „analogicznej kontroli” nad podmiotem, któremu bezpośrednio udzielono zamówienia na świadczenie usług, jest okolicznością wyłączającą stosowanie art. 5 ust. 2 rozporządzenia do udzielenia rozpatrywanego zamówienia?
- 4) W sytuacji gdy pierwotna data wygaśnięcia umowy zawartej w wyniku bezpośredniego udzielenia zamówienia, przekracza okres trzydziestoletni, upływający z dniem 3 grudnia 2039 r. [bieg terminu od daty wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007], czy powoduje to niezgodność udzielenia zamówienia z zasadami, o których mowa w art. 5 w związku z art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia, czy też należy automatycznie uznać, że tę nieprawidłowość konwaliduje, ze wszelkimi skutkami prawnymi, dorozumiane ograniczenie umowy „z mocy prawa” (art. 8 ust. 3 akapit drugi) do tego trzydziestoletniego terminu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 21 czerwca 2017 r. – Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd/Ministero
dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli**

(Sprawa C-375/17)

(2017/C 330/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona odwołanie: Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd

Druga strona postępowania: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii – a w szczególności swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, jak i zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolnej konkurencji, proporcjonalności i spójności – należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisowi prawa, jak ten zawarty w art. 1 ust. 653 legge di stabilita 2015 [ustawy o stabilności budżetowej na rok 2015] i we właściwych przepisach wykonawczych, który przewiduje wyłączny model udzielenia koncesji monopolizing w odniesieniu do świadczenia usługi gry w Lotto, ale już nie dla innych gier, zakładów bukmacherskich i zakładów wzajemnych?
- 2) Czy prawo Unii – a w szczególności swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług oraz dyrektywę 2014/23/UE⁽¹⁾, jak i zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolnej konkurencji, proporcjonalności i spójności – należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie ogłoszeniu o przetargu przewidującemu podstawową wartość zamówienia, która jest znacznie wyższa i nieuzasadniona w odniesieniu do wymogów dotyczących sytuacji ekonomicznej i finansowej oraz zdolności techniczno-organizacyjnych, takich jak te przewidziane w pkt 5.3, 5.4, 11, 12.4 i 15.3 specyfikacji warunków udzielenia koncesji celem udzielenia koncesji na grę w Lotto?
- 3) Czy prawo Unii – a w szczególności swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług oraz dyrektywę 2014/23/UE, jak i zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolnej konkurencji, proporcjonalności i spójności – należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisowi prawa przewidującemu wprowadzenie faktycznej alternatywy pomiędzy uzyskaniem nowej koncesji, a dalszym korzystaniem z wolności świadczenia różnych usług w zakresie zakładów w kontekście transgranicznym, alternatywy takiego rodzaju jak ta wynikająca z art. 30 projektu umowy koncesyjnej, tak że decyzja o udziale w postępowaniu mającym na celu udzielenie nowej koncesji prowadziła do rezygnacji z działalności transgranicznej, pomimo że zgodność prawem tej ostatniej działalności została wielokrotnie stwierdzona przez Trybunał Sprawiedliwości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 10 lipca 2017 r. – Bundesrepublik Deutschland/Touring Tours und Travel GmbH

(Sprawa C-412/17)

(2017/C 330/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca kasację: Bundesrepublik Deutschland

Strona skarżąca i druga strona postępowania kasacyjnego: Touring Tours und Travel GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen)⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, w wyniku którego przedsiębiorstwa autobusowe prowadzące regularne przewozy przez wewnętrzną granicę Schengen zobowiązane są do kontrolowania dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy swoich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, aby przeciwdziałać przewozowi cudzoziemców bez paszportu i dokumentu pobytowego na obszar Republiki Federalnej Niemiec?

W szczególności:

- a) Czy generalny obowiązek ustawowy lub administracyjne zobowiązanie skierowane do indywidualnych przewoźników, by nie przewozili na obszar Republiki Federalnej Niemiec cudzoziemców bez wymaganego paszportu lub wymaganego dokumentu pobytowego, które można spełnić tylko poprzez prowadzoną przez przewoźnika kontrolę dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy wszystkich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, stanowią odprawę graniczną osób na granicach wewnętrznych w rozumieniu art. 22 kodeksu granicznego Schengen lub czy są one równoważne z taką odprawą?
 - b) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy oceniać w świetle art. 23 lit. a) kodeksu granicznego Schengen, chociaż przewoźnicy nie wykonują „uprawnień policyjnych” w rozumieniu tego przepisu i poprzez nałożenie przez państwo obowiązku prowadzenia kontroli nie zostają też formalnie upoważnieni do wykonywania prerogatyw władzy publicznej?
 - c) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy uwzględniając kryteria określone w art. 23 lit. a) zdanie drugie kodeksu granicznego Schengen, wymagane od przewoźników kontrole stanowią niedopuszczalny środek o skutku równoważnym z odprawą graniczną?
 - d) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, w zakresie w jakim dotyczą przedsiębiorstw autobusowych prowadzących regularne przewozy, należy oceniać w świetle art. 23 lit. b) kodeksu granicznego Schengen, zgodnie z którym uprawnienie przewoźników do prowadzenia kontroli bezpieczeństwa osób w portach i na lotniskach nie wpływa na zakaz kontroli granicznej na granicach wewnętrznych? Czy wynika z tego niedopuszczalność kontroli w rozumieniu pytania pierwszego również poza portami i lotniskami, jeżeli nie stanowią one kontroli bezpieczeństwa i nie są przeprowadzane również w stosunku do osób podróżujących po terytorium danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 22 i 23 kodeksu granicznego Schengen dopuszczają uregulowania krajowe, na podstawie których w celu spełnienia obowiązku można wydać zarządzenie nakładające zakaz pod karą grzywny na przedsiębiorstwo autobusowe, jeżeli w wyniku braku kontroli na obszar Republiki Federalnej Niemiec przewożeni są również cudzoziemcy bez paszportu i dokumentu pobytowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 21 lipca 2017 r. – Préfet des Pyrénées-Orientales/Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de Montpellier

(Sprawa C-444/17)

(2017/C 330/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Préfet des Pyrénées-Orientales.

Strona pozwana: Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de Montpellier.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r.⁽¹⁾, który przewiduje, że w przypadku przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych stosowne przepisy tytułu II (o granicach zewnętrznych) stosuje się odpowiednio, należy interpretować w ten sposób, iż kontrola graniczna przywrócona na granicy wewnętrznej państwa członkowskiego da się zrównać z kontrolą przeprowadzaną na granicy zewnętrznej podczas jej przekraczania przez obywatela państwa trzeciego bez prawa wjazdu?
- 2) W tych samych okolicznościach przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych – czy wspomniane rozporządzenie i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽²⁾ zezwalają na zastosowanie do sytuacji obywatela państwa trzeciego przekraczającego granicę, na której przywrócono kontrolę graniczną, uprawnienia przewidzianego w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy dającego państwom członkowskim możliwość dalszego stosowania na ich granicach zewnętrznych uproszczonych krajowych postępowań w sprawie powrotu?

- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to ostatnie pytanie – czy przepisy art. 2 ust. 2 lit. a) i art. 4 ust. 4 dyrektywy stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu – takiemu jak art. L. 621–2 kodeksu wjazdu i pobytu cudzoziemców oraz prawa azylu – przewidującemu karę pozbawienia wolności za nielegalny wjazd na terytorium krajowe obywatela państwa trzeciego, wobec którego nie zakończono jeszcze przewidzianego tą dyrektywą postępowania w sprawie powrotu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77, s. 1).

(²) Dz.U. L 348, s. 98.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 26 lipca 2017 r. – A & G Fahrschul-Akademie GmbH/Finanzamt Wolfenbüttel**

(Sprawa C-449/17)

(2017/C 330/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca rewizję: A & G Fahrschul-Akademie GmbH

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: Finanzamt Wolfenbüttel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „kształcenie powszechne lub wyższe” zawarte w art. 132 ust. 1 lit. i) i lit. j) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹) obejmuje także kursy nauki jazdy prowadzone w celu uzyskania uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B i C1?

2. W przypadku, gdyby na pytanie 1 należało udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy uznanie skarżącej za inną instytucję, której cele są podobne w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, może wynikać z regulacji ustawowych o egzaminach na instruktora nauki jazdy i o uzyskiwaniu uprawnień instruktora nauki jazdy oraz uprawnień do prowadzenia ośrodka szkolenia kierowców, zawartych w ustawie z dnia 25 sierpnia 1969 r. o instruktorach nauki jazdy (Bundesgesetzblatt I, 1969, s. 1336), ostatnio zmienionej przez ustawę z dnia 28 listopada 2016 r. (Bundesgesetzblatt I, 2016, s. 2722, ustawy o instruktorach nauki jazdy), a także z interesu ogólnego polegającego na zapewnieniu wyszkolenia uczestników kursów nauki jazdy na bezpiecznych, odpowiedzialnych i wrażliwych na kwestie ochrony środowiska uczestników ruchu drogowego?

3. W przypadku udzielenia na pytanie 2 odpowiedzi przeczącej:

Czy pojęcie nauczyciela nauczającego prywatnie w art. 132 ust. 1 lit. j) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej zakłada, że w przypadku tych podatników chodzi o przedsiębiorców indywidualnych?

4. W przypadku udzielenia na pytania 2 i 3 odpowiedzi przeczącej:

Czy nauczyciel prowadzi działalność polegającą na nauczaniu prywatnym w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. j) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, jeżeli działa on na własny rachunek i na własną odpowiedzialność, czy w odniesieniu do cechy „nauczyciel nauczający prywatnie” konieczne jest spełnienie dalszych wymogów?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Wielkie Tyrnowo (Bułgaria) w dniu 27 lipca 2017 r. – „Walltopia” AD/Direktor na Teritorialna
direkcija na Nacionalnata agencija za prihodite – Wielkie Tyrnowo**

(Sprawa C-451/17)

(2017/C 330/11)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Wielkie Tyrnowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Walltopia” AD

Strona przeciwna: Direktor na Teritorialna direkcija na Nacionalnata agencija za prihodite – Wielkie Tyrnowo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 [ust.] 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 ⁽¹⁾ z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 12 [ust.] 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że wskazany w nich pracownik najemny nie podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, odpowiednio nie ma do niego zastosowania ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę jego pracodawca, mając na względzie okoliczność, że zgodnie ze wskazanym w art. 1 lit. 1 rozporządzenia podstawowego krajowym ustawodawstwem osoba ta nie miała statusu osoby ubezpieczonej w tym państwie członkowskim bezpośrednio przed rozpoczęciem pracy w charakterze pracownika najemnego?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy przy wykładni brzmienia i znaczenia pojęcia „podlega” wskazanego w art. 14 [ust.] 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z pojęciem „podlega” wskazanym w art. 12 [ust.] 1 rozporządzenia nr 883/2004 dopuszczalne jest uwzględnienie przez sąd krajowy obywatelstwa osoby pochodzącej z państwa członkowskiego, w sytuacji gdy pracownik najemny tak czy inaczej podlegał krajowym uregulowaniom prawnym jedynie ze względu na swoje obywatelstwo?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej również na poprzednie pytanie, czy przy stosowaniu wskazanych w tym pytaniu pojęć sąd krajowy może uwzględnić fakt zwykłego i trwałego zamieszkania pracownika najemnego w rozumieniu określonym w art. 1 lit. j) rozporządzenia nr 883/2004?
- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej również na pytanie trzecie, jakie kwestie związane z wykładnią powinien uwzględnić sąd krajowy w celu określenia znaczenia pojęcia „podlega ustawodawstwu” wskazanego w art. 12 [ust.] 1 rozporządzenia podstawowego i pojęcia „podlega [...] ustawodawstwu” wskazanego w art. 14 [ust.] 1 rozporządzenia [nr 987/2009], mając na względzie stosowanie dokładnego znaczenia tych przepisów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Tekst mający znaczenie dla EOG i dla Szwajcarii), Dz.U. 2009, L 284, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Falck Rettungsdienste GmbH, Falck A/S/Stadt
Solingen**

(Sprawa C-465/17)

(2017/C 330/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Falck Rettungsdienste GmbH, Falck A/S

Strona pozwana: Stadt Solingen

Pozostali uczestnicy postępowania: Arbeiter-Samariter-Bund Regionalverband Bergisch Land e.V., Malteser Hilfsdienst e.V., Deutsches Rotes Kreuz, Kreisverband Solingen e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy udzielanie w karetce ratowniczej przez ratownika medycznego/sanitariusza ratownictwa medycznego pomocy i opieki pacjentom dotkniętym nagłym przypadkiem [...] oraz udzielanie w karetce transportowej przez sanitariusza ratownictwa medycznego/pomocnika ratowniczego pomocy i opieki pacjentom stanowią „usług[i] w dziedzinie obrony cywilnej, ochrony ludności i zapobiegania niebezpieczeństwom” w rozumieniu art. 10 lit. h) dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾, objęte następującymi kodami CPV 7525000-7 (usługi ratownictwa) oraz 85143000-3 (usługi transportu sanitarnego)?
- 2) Czy art. 10 lit. h) dyrektywy 2014/24/UE może być interpretowany w ten sposób, że „organizacj[ami] lub stowarzyszenia[mi] o charakterze niekomercyjnym” są w szczególności takie organizacje pomocowe, które zgodnie z prawem krajowym są uznane za organizacje działające w dziedzinie obrony cywilnej i ochrony ludności?
- 3) Czy „organizacj[ami] lub stowarzyszenia[mi] o charakterze niekomercyjnym” w rozumieniu art. 10 lit. h) dyrektywy 2014/24/UE są takie organizacje, których celem jest wykonywanie zadań użyteczności publicznej, nieprowadzące działalności w celach zarobkowych i reinwestujące ewentualne zyski, aby osiągnąć cel danej organizacji?
- 4) Czy transport pacjenta karetką w przypadku udzielania opieki przez sanitariusza ratownictwa medycznego/pomocnika ratowniczego (tzw. kwalifikowany transport medyczny) stanowi „usług[ę] transportu sanitarnego pacjentów” w rozumieniu art. 10 lit. h) dyrektywy 2014/24/UE, która nie jest objęta zakresem wyłączenia, i do której ma zastosowanie dyrektywa 2014/24/UE?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE; Dz.U. L 94, s. 65.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – „Pro NGO!”/Komisja

(Sprawa T-454/17)

(2017/C 330/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: „Pro NGO!” (Non-Governmental-Organisations/organizacje pozarządowe) e.V. (Kolonia, Niemcy)
(przedstawiciel: M. Scheid, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ARES (2017) 2484833 z dnia 16 maja 2017 r., oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niepełnego zbadania stanu faktycznego istotnego dla wydania decyzji
 - Skarżący zarzuca, że pozwana ani nie uwzględniła, iż zewnętrzny audytor, Ernst & Young, a posteriori zmienił pierwotne ustalenia, ani też, iż koordynatorka projektu oświadczyła, że sama przedłożyła dokumenty.
2. Zarzut drugi dotyczący oceny stanu faktycznego w sprzeczności z innymi sprawozdaniami
 - Ponadto pozwana dopuściła się błędu w ocenie zgodnego z umową zachowania skarżącego w sprzeczności z ustaleniami w Final Audit Report oraz w sprawozdaniu OLAF.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
 - Wreszcie dopiero wiele lat po wszczęciu postępowania umożliwiono skarżącemu wgląd do decydujących dokumentów, przy czym zostały one częściowo utajnione.
 - Ponadto nie istnieje prawne zobowiązanie skarżącego do organizowania przetargów lub przestrzegania regulacji przetargowych w konkretnym projekcie.
 - Skarżący nie ponosi też odpowiedzialności za działania partnera projektu Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2017 r. – Raise Conseil/EUIPO – Raizers (RAISE)

(Sprawa T-463/17)

(2017/C 330/14)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Raise Conseil (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Fajgenbaum)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Raizers (Paryż)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy RAISE – unijny znak towarowy nr 11 508 967

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2017 r. w sprawie R 1606/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim unieważniono w niej prawo do unijnego znaku towarowego nr 11 508 967 RAISE w uwagi na brak charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do następujących usług z klasy 36: „działalność finansowa; informacje bankowe; zarządzanie finansami; usługi finansowe; analizy finansowe; tworzenie lub inwestowanie środków kapitałowych; doradztwo w sprawach finansowych; sponsorowanie finansowe; pożyczki (finansowanie); wyceny finansowe (ubezpieczeniowe, bankowe, nieruchomości); gromadzenie i lokowanie kapitału; faktoring; emisja bonów wartościowych; notowania giełdowe; pośrednictwo giełdowe; bankowość; wymiana walut; oszacowania i ekspertyzy dla celów fiskalnych; usługi funduszy zabezpieczających; home banking; emisja czeków podróжных lub kart kredytowych; majątek nieruchomy; wycena nieruchomości”;
- obciążenie spółki Raizers, wnioskodawczyni w postępowaniu o unieważnienie prawa do znaku, własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez spółkę Raise Conseil, w tym kosztami zastępstwa.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2017 r. – Wilhelm Sihm jr./EUIPO – in-edit (Camele'on.)

(Sprawa T-472/17)

(2017/C 330/15)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wilhelm Sihm jr. GmbH & Co. KG (Niefern-Öschelbronn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Twelmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: in-edit Sàrl (Mondorf-les-Bains, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: in-edit Sàrl

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Camele'on” – zgłoszenie nr 13 317 714

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2017 r. w sprawie R 570/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- obciążenie EUIPO własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Wilhelm Sihm jr. GmbH & Co. KG;
- obciążenie in-edit S.à.r.l. własnymi kosztami na wypadek gdyby przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Comercial Vascongada Recalde/Komisja Europejska i SRB

(Sprawa T-482/17)

(2017/C 330/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Comercial Vascongada Recalde, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: A. Rivas Rodríguez, abogado)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08) dotyczącej programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español, S.A. oraz decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A.;
- nakazanie stronie pozwanej naprawienie szkody powstałej wskutek utraty wartości przez akcje Banco Popular Español, S.A., których właścicielem jest Comercial Vascongada Recalde, SA., przyjmując jako punkt odniesienia dla odszkodowania wartość tych akcji w dniu 6 czerwca 2017 r., czyli 133 385,04 EUR, do której to kwoty należy doliczyć należne odsetki.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 18 ust.1 lit. a) i art. 18 ust.4 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾ ze względu na to, że Banco Popular nie znajdował się na progu upadłości, o której mowa w tych przepisach.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 10 ust. 10, art. 10 ust. 11 i art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że istniała alternatywa dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014 L 225, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – García Suárez i in./Komisja Europejska i SRB

(Sprawa T-483/17)

(2017/C 330/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: María de la Soledad García Suárez (Madryt, Hiszpania), María del Carmen Chueca García (Madryt), Sol María Chueca García (Madryt), Alejandro María Chueca García (Madryt), José María Chueca García (Madryt) i Ignacio María Chueca García (Madryt) (przedstawiciel: A. Rivas Rodríguez, abogado)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08) dotyczącej programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español, S.A. oraz decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A.;
- nakazanie stronie pozwanej naprawienie szkody powstałej wskutek utraty wartości przez akcje Banco Popular Español, S.A., których właścicielami są skarżący, przyjmując jako punkt odniesienia dla odszkodowania wartość tych akcji w dniu 6 czerwca 2017 r., czyli 9 212,34 EUR, do której to kwoty należy doliczyć należne odsetki.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak te podniesione w sprawie T-482/17, Comercial Vascongada Recalde/[Komisja i] SRB.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2017 r. – Fidesban, SA i in./SRB

(Sprawa T-484/17)

(2017/C 330/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fidesban, SA (Madryt, Hiszpania i 69 pozostałych skarżących (przedstawiciel: R. Pelayo Jiménez, adwokat)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do zarzutów i głównych argumentów podniesionych w sprawie T-478/17, Mutualidad General de la Abogacia/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2017 r. – Opere Pie d'Onigo/Komisja

(Sprawa T-491/17)

(2017/C 330/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Istituzione Pubblica di Assistenza e Beneficenza „Opere Pie d'Onigo” (Pederobba, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Maso)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności – w całości lub pojedynczych części – decyzji Komisji wydanej w dniu 27 marca 2017 r. (SA.38825) Pomoc państwa – Włochy, domniemana pomoc państwa na rzecz prywatnych podmiotów świadczących usługi społeczne i zdrowotne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE i popełnionego przez Komisję błędu poprzez uznanie za uzasadnione selektywnego wyłączenia instytucji publicznych świadczących usługi społeczne i zdrowotne z ubezpieczenia macierzyńskiego INPS (Istituto nazionale di previdenza sociale – państwowego zakładu ubezpieczeń społecznych) i ze zwrotu kosztów z tytułu nieobecności pracowników, którzy opiekują się członkami rodziny z poważną niepełnosprawnością.
2. Zarzut drugi dotyczący państwowego pochodzenia pomocy, ponieważ zdaniem skarżącej środki przeznaczone na pokrycie kosztów, które dla przedsiębiorstw prywatnych stanowią ubezpieczenie macierzyńskie i koszty związane z nieobecnością pracowników opiekujących się członkami rodziny z poważną niepełnosprawnością, są wypłacane przez INPS i w związku z tym przez państwo włoskie przy użyciu zasobów państwowych.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że środki te sprzyjają zdaniem skarżącej przedsiębiorstwom prywatnym poprzez przyznanie im korzyści w porównaniu z instytucjami publicznymi świadczącymi takie same usługi, które to instytucje muszą ponosić całość kosztów związanych z okresami nieobecności pracowników z powodu macierzyństwa i opieki nad członkami rodziny z poważną niepełnosprawnością, co pociąga poważne skutki finansowe.
4. Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że sporne środki wpływają zdaniem skarżącej na wymianę handlową między państwami członkowskimi, ponieważ przynoszą one korzyści grupom wielonarodowym i przedsiębiorstwom włoskim z udziałem kapitału zagranicznego, które inwestują we Włoszech w celu osiągnięcia zysków, i karzą instytucje publiczne o mniejszych rozmiarach, które nie mają celu zarobkowego, poprzez zmianę ich struktury kosztów siły roboczej.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Manuel Alfonso Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i SRB

(Sprawa T-497/17)

(2017/C 330/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Manuel Alfonso Sánchez del Valle (Madryt, Hiszpania) i Calatrava Real State 2015, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: B. Gutiérrez de la Roza Pérez, P. Rubio Escobar, R. Ruiz de la Torre Esporrín i B. Fernández García, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (SRB/EES/2017/08) Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) wydanej na sesji wykonawczej w dniu 7 czerwca 2017 r., którą przyjęto program dotyczący restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español, S.A.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A.;
- obciążenie kosztami strony pozwanej i interwenientów popierających częściowo lub w całości żądania strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku lub niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a co za tym idzie, naruszenia art. 41 ust. 2 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r., ponieważ nie dokonano rzetelnej, ostrożnej i realistycznej wyceny aktywów i pasywów Banco Popular przez osobę niezależną przed wydaniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
3. Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) w związku z art. 18 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje postanawiają o wszczęciu postępowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular w sytuacji, gdy bank ten nie miał problemów z wypłacalnością, a problemy z płynnością finansową były przejściowe.
4. Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 806/2014 w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje postanawiają o wszczęciu postępowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular w sytuacji, gdy istniały rozsądne możliwości, że inne alternatywne środki z sektora prywatnego mogły uniemożliwić jego upadłość niewykonalność w rozsądnym terminie.
5. Naruszenie art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) 806/2014, ponieważ nie spróbowano zmniejszyć kosztów likwidacji i uniknąć pomniejszenia majątku, co nie było konieczne w celu osiągnięcia celów likwidacji.
6. Naruszenie art. 22 rozporządzenia (UE) 806/2014 poprzez brak wyważenia zaskarżonych decyzji i przyjęcia alternatywnych instrumentów sprzedaży przedsiębiorstwa przewidzianych w jego ust. 2, zgodnie z okolicznościami wymienionymi w ust. 3.
7. Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) 806/2014 w zakresie, w jakim akcjonariusze powinni otrzymać więcej, niż otrzymali w przypadku zbiegu.
8. Naruszenie art. 29 rozporządzenia (UE) 806/2014.
9. Naruszenie prawa własności, a tym samym art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
10. Naruszenie prawa do skutecznego środka prawnego, z uwagi na brak prawa do obrony akcjonariuszy.
11. Naruszenie prawa akcjonariuszy i posiadaczy pozostałych tytułów włączonych do zakresu zastosowania amortyzacji i konwersji do bycia wysłuchanym przed podjęciem indywidualnego środka amortyzacji ich majątku, który przynosi im stratę.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Álvarez de Linera Granda/Komisja Europejska i SRB

(Sprawa T-498/17)

(2017/C 330/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Pablo Álvarez de Linera Granda (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Pastor Palomar, F. Arroyo Romero i N. Subuh Falero, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności adresowanej do Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (hiszpańskiego Funduszu na rzecz Uporządkowanej Restrukturyzacji Banków, FROB) decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08) zatwierdzającej restrukturyzację w odniesieniu do Banco Popular Español,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español; oraz
- stwierdzenie na podstawie art. 340 TFUE odpowiedzialności pozaumownej SRB i Komisji Europejskiej oraz nakazanie naprawienie szkody wyrządzonej stronie skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17, Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/SRB, T-481/17, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/SRB, T-482/17, Comercial Vascongada Recalde/Komisja i SRB, T-483/17, García Suárez i in./Komisja i SRB, T-484/17, Fidesban i in./SRB oraz T-497/17, Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i SRB.

Strona skarżąca podnosi w szczególności zarzut dopuszczenia się w niniejszym przypadku nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Esfera Capital Agencia de Valores/Komisja Europejska i SRB

(Sprawa T-499/17)

(2017/C 330/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Esfera Capital Agencia de Valores, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Pastor Palomar, F. Arroyo Romero i N. Subuh Falero, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności adresowanej do Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (hiszpańskiego Funduszu na rzecz Uporządkowanej Restrukturyzacji Banków, FROB) decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08) zatwierdzającej restrukturyzację w odniesieniu do Banco Popular Español,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español; oraz
- stwierdzenie na podstawie art. 340 TFUE odpowiedzialności pozaumownej SRB i Komisji Europejskiej oraz nakazanie naprawienie szkody wyrządzonej stronie skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17, Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/SRB, T-481/17, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/SRB, T-482/17, Comercial Vascongada Recalde/Komisja i SRB, T-483/17, García Suárez i in./Komisja i SRB, T-484/17, Fidesban i in./SRB oraz T-497/17, Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i SRB.

Strona skarżąca podnosi w szczególności zarzut dopuszczenia się w niniejszym przypadku nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2017 r. – Next design+produktion/EUIPO – Nanu-Nana Joachim Hoepp (nuuna)

(Sprawa T-533/17)

(2017/C 330/23)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Next design+produktion GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Hirsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie „nuuna”) – zgłoszenie nr 10 772 606

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2017 r. w sprawie R 1448/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2017 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady autonomii;
 - Naruszenie zasady pewności prawa, zasad handlu prowadzonego zgodnie z prawem i dobrej administracji.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL